

Kinyilatkoztatás a pokolról

Dramatizált Audio: [[MP3](#)] [[PDF](#)] [[DOC](#)]

Nem-Dramatizált Audio [[MP3](#)]_{20mb} [[Saját Audio CD másolása](#)]

--- (Első Bizonyág) ---

([Lukács 16:19](#))

Volt egy gazdag ember, aki bíborba és patyolatba öltözött, és nap mint nap fényes lakomát rendezett.

Volt egy Lázár nevű koldus is, aki ott feküdt a gazdag előtt, fekélyekkel tele, és azt kívánta, bárcsak jóllakhatna a gazdag asztaláról lehullt morzsákkal; de csak a kutyák jöttek hozzá és nyaldosták a sebeit. Történt pedig, hogy meghalt a koldus, és felvitték az angyalok Ábrahám kebelére. Meghalt a gazdag is és eltemették. Amint ez a pokolban kínok között gyötrődve felemelte tekintetét, látta távolról Ábrahámot és kebelén Lázárt. Ekkor felkiáltott: Atyám, Ábrahám, könyörülj rajtam, és küldd el Lázárt, hogy ujsa hegyét mártsa vízbe, és hűsítse meg a nyelvemet, mert igen gyötrődöm e lángban. De Ábrahám így válaszolt: Fiam, jusson eszedbe, hogy te megkaptad javaidat életedben, éppen úgy, mint Lázár a rosszat. Ő most itt vigasztalódik, te pedig gyötrödsz. Ezenfelül még közöttünk és közöttetek nagy szakadék is tátong, hogy akik innen át akarnak menni hozzátok, ne mehessenek, se onnan ide át ne jöhessen senki.

A Biblia, Isten Igéje nagyon egyértelmű a menny és a pokol témakörében. Ebben az ígérésben, amit most olvastunk, az ÚR Jézus két helyről beszél: Mennyről és Pokolról, kárhozatról és üdvösségről. Nincs köztes hely. Purgatórium nem létezik. Limbó, ahol az emberek egy ideig léteznek, miután a földön elhunytak és utána mennek a mennybe, nem létezik; a Biblia nagyon egyértelmű ezzel kapcsolatban.

(*Április 11, 1995*)

Isten egy kinyilatkoztatást adott nekünk, ami megváltoztatta az életutunkat. Éppen elkezdtük megismerni Istent és az Ő Igéjét. Hét fiatal vagyunk, akiknek Isten ezt a nagy kiváltságot és hatalmas felelősséget adta, hogy ezt a kinyilatkoztatást megosszuk a világgal.

Az egész körülbelül reggel 10 órakor kezdődött. Éppen imádkoztunk, és azt terveztük, hogy később piknikezni megyünk. Hirtelen 10 óra körül hatalmas fehér fény áradt egyik ablakon keresztül. Amikor a fény megjelent, mindegyikünk abban a pillanatban elkezdett nyelveken szólni, és alámerítkeztünk a Szent Szellemben.

Abban a percben, mindannyian döbbsen és lenyűgözve néztük mindazt, ami elénk tárult. A dicsőséges fény az egész szobát bevilágította. Ez a fény sokkal erő-

sebb volt a nap fényénél. A fény közepében egy csapat angyalt láttunk fehérben öltözve. Ezek az angyalok olyan szépek voltak, magasak és nagyon jóképűek.

Középen az angyalok között valami lenyűgözőt láttunk – egy Ember alakját. Egy különleges személy volt ő, egy férfi, aki igen fehér köntöst és palástot viselt. A haja olyan volt, mint az aranyfónál. Nem tudtuk kivenni az arcát, mert annyira ragyogó volt. Bárhogy is, aranyövet láttunk a mellkasa körül, melyen arany betűkkel az volt írva, hogy Ő a „*Királyok királya és Uraknak Ura.*” Tiszta aranyból volt a saruja a lábain, s a szépsége páratlan volt. Mikor észleltük ennek az Embernek a jelenlétét, mindannyian a térdeinkre estünk.

Azután hallani kezdtük a hangját. Nagyon különleges volt és csodálatos; minden szava kétélű kardként hatolt a szíveinkbe, ahogy meg van írva Isten Igéjében ([Zsidókhhoz írt levél 4:12](#)). Nagyon egyszerű, de erőteljes szavakkal beszélt hozzánk. Hallható hangon hallottuk, ahogy így szólt, „*Kicsiny gyermekeim, ne féljétek, Én vagyok a Názáreti Jézus, és azért látogattalak meg benneteket, hogy rejtélyes dolgokat mutassak meg nektek, hogy megmutathassátok és elmondhassátok városoknak, nemzeteknek, településeknek, templomoknak, és mindenféle helyeken. Ahova azt mondom majd, hogy menjetek el, oda el fogtok menni, és ahova azt mondom, hogy ne menjetek, oda nem fogtok elmenni.*”

A Szent Biblia ezt írja a [Jóel 2:28](#)-ban: „*Azután kitöltöm majd Szellememet minden emberre. Fiaitok és leányaitok prófétálni fognak, véneitek álmokat álmodnak, ifjakatok látomásokat látnak.*” Ezek azok az idők, melyekre Isten mindenkit fel akar készíteni.

Azután valami különös történt, egy szikla jelent meg a szoba közepén, és az ÚR, aki velünk volt, mondta nekünk, hogy álljunk fel erre a kősziklára. A szikla körülbelül húsz centire emelkedett a padlószint fölé, és egy nagy lyuk jelent meg a padlón. Ez egy hatalmas, fekete, rémisztő üreg vagy barlang volt. Hamarosan leestünk a szikla tetejéről, és a padlón levő üregen keresztül lefelé haladtunk. Sötét volt, és a föld középpontjába vezetett bennünket.

Amíg ebben a nyomasztó sötétségben voltunk, rettenetes félelem fogott el bennünket! Annyira féltünk, hogy ezt mondtuk az Úrnak: „*Urunk, nem akarunk erre a helyre menni! Ne vigyél minket arra a helyre! Vigyél minket ki innen, Urunk!*” Az ÚR gyönyörű és együttérző hangon válaszolt nekünk, „*Ez az élmény szükséges, hogy meglássátok, és így el tudjátok mondani másoknak.*”

Egy szarv alakú alagútban voltunk, és árnyakat kezdtünk megpillantani, démonok és alakok mozogtak egyik helyről a másikra. Egyre mélyebbre és mélyebbre ereszkedtünk alá. Pár pillanat alatt ürességet és hatalmas félelmet éreztünk.

Azután néhány barlanghoz érkeztünk; néhány rettenetes bejárathoz, mint egy labirintusnál. Nem akartunk bemenni ezeken a bejáratokon. Iszonyatos büzt és fojto-

gató hőséget éreztünk. Amikor beléptünk, szörnyű dolgokat láttunk, félelmetes kép tárult elénk. Az egész helyet lángok borították be; és a lángok közepében, több ezer ember teste volt. Iszonyatos kínok közt gyötrődtek. Ez a látvány annyira horrorisztikus volt, hogy látni se akartuk ezeket.

A hely a kínlódás és gyötrődés különböző szekcióira volt osztva. Az első szekciók egyike, amelyet az ÚR megengedett látnunk a „**Katlanok Völgye**” volt, ahogy elneveztük. Több millió üst volt behelyezve a földre; mindegyik katlanban izzó láva volt belül. Minden egyes üstben egy személy lelke volt, aki halála után a pokolba került.

Amint a lelket meglátták az Urat, elkezdtek kiáltani és sikoltozni: „*Uram, kegyelmezz nekünk! Urunk, adj nekünk egy esélyt, hogy kikerülhessünk erről a helyről! Urunk, vigyél el innen, és el fogom mondani a világnak, hogy ez a hely valóság!*” De az ÚR rájuk sem nézett. Több millió férfi, nő és fiatal volt ezen a helyen. Láttunk homoszexuálisokat, iszacosokat gyötrődve. Láttuk mindezeket az embereket sikoltozva, iszonyú kínok között.

Lesokkolt minket, amint láttuk, mennyire szétmállott a testük. Férgék mászkáltak ki-be az üres szemüregükben, a szájukon, fülükön keresztül; átjutottak a bőrön is az egész testen keresztül. Ez beteljesíti az Isten Igéjéből az ígét, ami az [Ézsaiás 66:24](#)-ben van megírva: „*Amikor eltávoznak, meglátják azoknak a holttestét, akik hűtlenül elhagytak engem. Nem pusztulnak el ott a férgek, a tűz sem alszik ki, és minden ember undorodni fog tőlük.*” Ugyanezt találjuk a [Márk 9:44](#)-ben: „*Ahol férgük nem pusztul el, és a tűz nem alszik el.*” Egyszerűen halálra rémültünk attól, amit láttunk. 2-3,5 méteres lángcsóvákat láttunk. Mindegyik lángon belül egy ember lelke volt, akik meghaltak, majd a pokolra kerültek.

Az ÚR megmutatott nekünk egy férfit, aki az egyik ilyen katlanban volt. Fejjel lefelé volt ott, és az arcának bőre már cafatokban lógott. Egy darabig nézte az Urat; majd elkezdett kiáltani, és Jézust szólógnatni. Ezt mondta:

„*Uram, könyörülj rajtam! Uram, adj egy esélyt! Uram, szabadíts ki erről a helyről!*” De Jézus nem akart ránézni. Jézus egyszerűen hátat fordított neki. Mikor Jézus ezt tette, a férfi elkezdett átkozódni és káromolni az Urat. Ez a férfi John Lennon volt, a sátánista zenekarnak, a "Beatles"-nek egyik tagja. John Lennon olyan ember volt, aki kigúnyolta és kifigurázta az URat, amíg élt. Azt mondta, hogy a kereszténység el fog tűnni, és Jézus Krisztust el fogja felejteni mindenki. Akárhogy is, ma ez az ember a pokolban van és Jézus Krisztus él!! A kereszténység sem tűnt el.

Ahogy továbbhaladtunk ennek a helynek a szélén, a lelkek kinyújtották a kezeiket felénk, és kegyelemért könyörögtek. Kérték Jézust, hogy szabadítsa ki őket erről a helyről, de az ÚR nem nézett rájuk.

Azután különböző szekciókon mentünk át. Eljutottunk a pokol legszörnyűbb részére, ahol a legszörnyűbb kínok vannak; a pokol közepében. A legtöményebb formái a gyötrődésnek; olyan kínok, amelyeket egy emberi lény nem is tud kifejezni. Csak olyan emberek vannak itt, akik ismerték Jézust és az Isten Igéjét. Pásztorok, evangelisták, misszionáriusok, és minden fajta ember, akik egyszer elfogadták Jézust és tudták az igazságot; de kettős életet éltek.

Visszaesők is voltak itt; az ő szenvedésük ezerszer rosszabb volt, mint bárki másé. Kiáltoztak, és kegyelemért esedeztek az Úrnál, de Isten Igéje azt mondja a [Zsidó levél 10,26-27](#)-ben: *„Mert ha szándékosan vétkezünk az igazság teljes megismerése után, nincs többé bűneinkért való áldozat, hanem az ítéletnek valami félelmetes várása, amikor tűz lángja fogja megemészteni az ellenszegülőket.”*

Ezek a lelkek azért kerültek oda, mert prédikáltak, böjtöltek, dicsőítettek, felemeltek a kezeiket a templomban, de az utcákon és az otthonaikban házasságtörésben, paráznaságban, hazugságban, lopásban éltek. Nem hazudhatunk Istennek. A Biblia azt mondja, hogy akinek sok adatott, attól sokat kérnek számon. ([Lukács 12:48](#))

Isten ezután megengedte, hogy meglássunk két nőt, akik egykor keresztény testvérek voltak, de nem éltek igaz életet Isten előtt. Egyik ezt mondta a másiknak: *„Te átkozott nyomorult! A te hibád, hogy erre a helyre kerültem! Nem hirdetted nekem a szent evangéliumot! Mivel nem mondtad el az igazságot, ezért vagyok most itt a pokolban!”* Ezeket vágták egymás fejéhez a lángok közepén, és gyűlölték egymást, mert a pokolban nincs szeretet, kegyelem vagy megbocsátás.

Több ezer olyan lelket láttunk, akik ismerték az Isten Igéjét, de az életük nem volt tiszta az ÚR szent jelenléte előtt. *„Nem játszadhatsz sem Istennel sem a pokol lángjaival!”* – mondta az ÚR. Azt is mondta, hogy: *„Fiaim, ha a földön levő összes szenvedés egy helyen lenne, az SEMMI sem lenne ahhoz képest, amit egyetlen személy szenved a pokol legjobb részein.”* Ha ez ennyire szörnyű azoknak, akik a legkevésbé szenvednek a pokolban, mennyivel rosszabb lehet azoknak, akik a pokol középpontjában vannak, akik egykor ismerték az Isten Igéjét, de elhagyták ezt az utat. Azután az ÚR elmondta nekünk, hogy a földön levő tűzzel lehet játszani, de soha nem játszhatunk a pokol tüzével.

Továbbmentünk különböző helyeken keresztül, és az ÚR más és más személyeket mutatott meg nekünk. Láttuk, hogy minden embernek körülbelül hat különböző fajta gyötrelmet kell átélniük. Voltak ott lelkek, akiket démonok kínoztak mindenfajta büntetéssel. Egy másik büntetés volt a saját lelkiismeretük, ami azt mondta nekik: *„Emlékezz vissza, hogy amikor hirdetted neked az evangéliumot, emlékezz, amikor hallottad Isten Igéjét, emlékezz, amikor beszéltek neked a pokolról, csak nevetél*

rajta!” A saját lelkiismeretük gyötörte őket; meg a férgek, amelyek áthatoltak a testük minden részén, és az emésztő tűz, ami ezerszer és ezerszer forróbb, mint amit mi ismerünk. Ezzel jutalmazza az ördög azokat, akik keresik és követik őt.

Isten Igéje azt mondja a [Jelenések 21:8](#)-ban: „*De a gyáváknak és hitetleneknek, az utálatosoknak, gyilkosoknak és paráznáknak, a varázslóknak és bálványimádóknak, és minden hazugnak meglesz az osztályrésze a tűzzel és kénnel égő tóban. Ez a második halál.*”

Ezután az ÚR megmutatott nekünk egy férfit, aki hat embert megölt. Ez a hat ember most körülvette őt, és ezt kiabálták neki, „*A te hibád, hogy mi most itt vagyunk ezen a helyen, a TE HIBÁD!*” A gyilkos megpróbálta eltakarni a füleit, mert nem akarta ezt hallani, de nem tudta ezt elkerülni, mivel a pokolban minden érzékszerv még sokkal érzékenyebb, mint a földön.

A lelkeket azon a helyen elviselhetetlen szomjúság gyötört. Olyan szomjúság, ami semmilyen módon nem volt kielégíthető; mint ahogy a Bibliában meg van írva a gazdag és a Lázár történetében. ([Lukács 16:19](#)) A gazdag ember a Pokolban csak egyetlen csepp vízért könyörgött, már azzal megelégedett volna. Az Ige azt írja az [Ézsaiás 34:9](#)-ben, „*Patakjai szurokká változnak, pora kénkövé lesz, földje pedig égő szurokká.*”

Azon a helyen, minden lélek tűz közepén volt. Az emberek délibábokat láttak kristálytisza folyókról a tűz közepén; de amikor megpróbálták megérinteni, a folyók tűzzé váltak. Fákat is láttak lédús gyümölcsökkel; de amikor megpróbálták leszedni a gyümölcsöket, megégette a kezüket, és a démonok kigúnyolták őket.

Azután Isten elvitt minket egy helyre, ami sokkal rosszabb volt, mint az addigi helyek. Láttuk a tűznek és kénkövek tavát. Egyik oldalán volt egy kisebb tó. Ebben a kisebb tóban millió és millió lélek volt, akik kiáltoztak és könyörögtek az Úrhoz, hogy kegyelmezzен nekik. Ezt mondták neki: „*Uram kérlek! Vegyél ki minket innen legalább egyetlen kicsiny percre! Könyörgöm, adj nekem esélyt, hogy kikerülhessek innen!*” Bár-hogy is, az ÚR már nem tudott semmit tenni értük, mert az ítéletük már elvégezte-tt.

Ezek közül a milliószer milliányi ember közül az ÚR megengedte, hogy figyel-münket egy férfire koncentráljuk, akinek a teste félig merült el a tűznek tavában. Az ÚR megadta nekünk, hogy megértsük és megismerjük a gondolatait. Ezt a férfit Márknak hívják. Megdöbbszünk azon, amit ez a férfi mondott magában, a gondo-lataiban. Egy örök leckét tanultunk meg, amikor meghallottuk a gondolatait, „*Min-*

dent megadnék, hogy a helyetekben lehetnék most! Mindent megadnék azért, hogy visszamehessek a Földre csak egyetlen percre. Nem érdekelne az sem, ha a legszerencsétlenebb, legbeteggebb, legjobban gyűlölt vagy legszegényebb ember lennék a földön, mindent odaadnék azért, hogy visszamehessek! Csak egyetlen percre a Földre.” Az ÚR Jézus fogta a kezem. Jézus Márk gondolataira így válaszolt, „**Márk, miért szeretnél visszamenni a Földre, akár egyetlen percre?**” Sírva és elgyötört hangon ezt mondta Jézusnak, „Uram! Bármit megadnék, hogy visszamehessek a Földre akár egyetlen percre csak azért, hogy megbánhassam a bűneimet, megtérhessek és megmeneküljek!”

Amikor az ÚR hallotta, amit Márk mondott, láttam, hogy vér folyt ki a kezének seibeiből és könnyek között ezt mondta: „**Márk, ez most már túl késő számodra! Férgesek lesznek derékaljad, és pondrók takaród.**” ([Ézsaiás 14:11](#)) Amikor az ÚR ezt mondta neki, örökre elsüllyedt a tóban. Szörnyű, de ezeknek a lelkeknek már nincs többé reményük. Csak itt a Földön van esélyünk bűnbánatot tartani akár még ma, és így a Mennyországba kerülhetünk a mi Urunkkal, Jézus Krisztussal együtt.

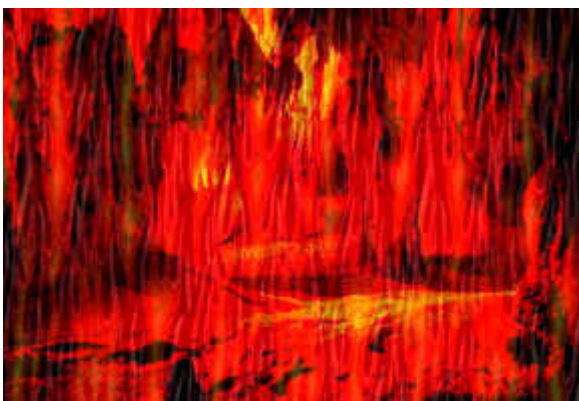
Most befejezem soraimat, hogy a nőtestvérem folytathassa ezt a bizonyágtételt, köszönöm.

--- (Második Bizonyág, Lupe) ---

Isten áldjon meg benneteket. Olvassuk el, mi áll az Isten Igéjében a [Zsoltárok 18:9](#)-ben. „**Füst jött ki orrából, szájából emésztő tűz; parázs izzott benne. Lehajlította az eget és leszállt, homály volt lába alatt.**” Mikor az ÚR a kezem után nyúlt, megragadtam a kezét és elkezdtünk lefelé ereszkedni az alagútban. Az alagút egyre sötétebb lett egészen annyira, hogy már a másik kezemet nem is láttam, ami nem kapaszkodott Jézus kezébe.

Hirtelen elmentünk valami sötét és szikrázó mellett, ami hangot is hallatott. A sötétség olyan sötét volt, hogy a kezünkkel még az alagút falát sem tudtuk megtalálni. Az ereszkedésünk olyan gyors volt, hogy úgy éreztem, a lelkem elválk a testemtől.

Hamarosan rothadó bűzt éreztünk; olyan volt, mint a rothadt hús szaga. Minden egyes perccel rosszabbodott. Azután millió és millió lélek hangját hallottam. Vég nélkül sikoltoztak, zokogtak és nyögtek. Annyira megrémültem, hogy odafordultam az ÚRhoz és ezt mondtam neki: „Uram, hová viszel? Uram, könyörülj rajtam! Kérlek, kegyelmezz!” Az ÚR csak ennyit mondott: „**Szükséges, hogy lásd ezt, hogy elmondhassad mindenki másnak.**”

Tovább haladtunk lefele ebben a szarv alakú alagútban, amikor egy olyan helyre érkeztünk, ami teljesen sötét volt. Azután

mintha egy függönyt húztak volna el a szemem előtt, millió és millió lángot láttam. Ennél rosszabb volt, hogy hallottam ezeket az agonizáló sikolyokat, de nem láttam senkit. Iszonyúan féltem. Azt mondtam az Úrnak, „*Ó, kérlek, Uram, könyörülj rajtam! Ne vigyél engem erre a helyre, bocsáss meg nekem! Bocsáss meg!*” Ekkor nem gondoltam, hogy csak szemlélőként vagyok a pokolban, azt gondoltam, ez az ítélet napja. Az ÚR Jézus előtt állva, erőteljesen megrázkódtam, mert tényleg azt gondoltam, hogy ez itt az életem vége.

Közelebb húzódtunk egy nagy lánghoz, ami előttünk volt; hatalmas volt és tombolva égett. Lassan tovább ereszkedtem lefelé, és tömegestül láttam lángokat és több millió lelket hallottam egy emberként sikítózni.

Azután egy faasztalt láttam, amit nem emésztett meg a tűz. Az asztalon levő tárgyak olyannak tündek, mint a sörsüvegek. Úgy tündek, mintha felüdülésre szolgálnának, de tűzzel voltak tele. Ahogy ezt néztem, hirtelen megjelent egy férfi. A húsa már majdnem teljesen elpusztult, és ami megmaradt a ruhájából, az sáros volt és égett. Már elvesztette a szemeit, a száját és az összes haját a tűzben. Mégis látott engem, pedig nem voltak szemei. Mondom nektek, hogy az embernek a lelke az, ami gondolkodik, érvel, és igazán lát, nem a normál teste.

A férfi kitérte a csontsovány kezeit az ÚR felé, és kiáltani kezdett, hogy „*Uram, kegyelmezz nekem! Uram, kegyelmezz nekem! Gyötrődöm! Égek! Kérlek, kegyelmezz nekem, és vegyél ki erről a helyről!*” Az ÚR ránézett szájalommal telve, és valami meleget kezdtem érezni a kezemen. Odanéztem, és láttam, hogy vér volt az... Jézus vére! Az Úrnak folyt a vére a kezeiből, miközben nézte ezt a szenvedő férfit, akit elleptek a lángok.

Azután a férfi a tekintetét az asztal irányába fordította és rámeredt az üvegekre. Megragadott egy üveget, de ahogy inni akart volna belőle, tűz és füst lövellt ki az üvegből. Hátravetette a fejét, és kiáltott; olyan módom, amit még soha életemben nem hallottam. Akkora szomorúsággal és fájdalommal kiáltott, majd ezután elkezdett inni abból, ami az üvegben volt. De az üveg savval volt tele, és a torkát teljesen kimarta. Látni lehetett, ahogy a sav lefolyt a hasába és fájdalmat okozott neki.

A 666-os szám volt a homlokára vésve ennek a férfinak. A mellkasán volt egy fémlemez ismeretlen anyagból, ami nem rongálódott meg sem a hőségtől, sem a férgektől. Valamilyen szavak voltak ráírva, de nem értettük. Az ÚR a kegyelméből megadta nekünk az írás jelentését. „***Azért vagyok itt, mert részeges vagyok.***” Kegyelemért könyörgött az Úrhoz, de Isten Igéje világos, amikor ezt mondja az [1 Korintus 6:10](#)-ben: „*sem tolvajok, sem nyerészkedők, sem részegesek, sem rágalmazók, sem harácsolók nem fogják örökölni Isten országát.*”

Az ÚR megmutatta nekünk ennek a férfinak az utolsó pillanatait a földön, mintha egy mozifilmet néznénk. Olyan volt, mintha egy nagy televízió képernyő mutatná meg az utolsó másodperceit a halála előtt. Ennek a férfinak Luiz a neve és épp egy bárban iszogatót. Láttam néhány asztalt és néhány üveget ebben a bárban. Az asztal körül voltak a barátai. (De elmondhatom neked, hogy csak EGY IGAZI BARÁT VAN, és az Ő neve JÉZUS KRISZTUS. Ő a hűséges barát.) Luiz éppen ivott, és a barátai már részegek voltak. A legjobb barátja felvett egy üveget, eltörte, és elkezdte Luizt szurkálni vele. Amikor látta, hogy Luiz a padlón fekszik, elfutott, s Luiz elvérzett a padlón. A legszomorúbb dolog az, hogy az ÚR Jézus nélkül halt meg, nem volt megtérve.

Mindezek között, mindezek a lelkek segítségért kiáltoztak a pokolban, megkérdeztem az Úrtól: „kérlek, mondd el, tudott ez az ember rólad? Tudott a megváltásról?” Az ÚR szomorúan válaszolt, „**Igen, Lupe, tudott rólam. Elfogadott mint személyes megváltóját, de nem szolgált engem.**” Ezután még nagyobb félelem árasztott el. Luiz egyre hangosabban kiabált és így kiáltott fel: „*Uram, ez fáj nekem! Nagyon fáj! Kérlek, könyörülj rajtam!*” Ismét kinyújtotta a kezeit az ÚR felé, de Jézus megragadta a kezemet és elmentünk ettől a lángtól. A lángok, amelyek Luizt emésztették, még erősebben égtek, mert még hangosabban kiáltozott, „*Könyörülj rajtam! Könyörülj rajtam!*” Azután elveszett a lángok között.

Továbbmentünk, ez a hely olyan hatalmas volt és félelmetes! Megközelítettünk egy másik lángot és ezt mondtuk az Úrnak: „*Urunk, ne! Kérlek, nem akarok többet látni ebből! Könyörögve kérlek, bocsáss meg! Nem akarom ezt látni!*” Így becsuktam a szemem, de az nem számított, hogy nyitva van vagy csukva, így is láttam mindent. Ez a láng elkezdett ereszkedni lassan és egy nőt láttunk. Teljesen sár borította, és a sár tele volt férgekkel. Már nagyon kevés hajszála maradt, és vastagon borította be a férgektől hemzsező sár. A férgek emésztették egész testén keresztül és így kiáltott: „*Uram, kegyelmezz nekem! Uram, kegyelmezz nekem, és bocsáss meg! Nézz rám! Ez fáj! Könyörülj rajtam! Vidd el innen ezeket a férgeket! Vigyél ki ebből a kínszárból, mert iszonyatosan fáj!*” Az ÚR egyszerűen ránézett hatalmas fájdalommal. Ahogy fogtuk a kezét, éreztük a fájdalmat és bánatot az ÚR szívében az elveszett lelkek miatt, akik örökkön örökké égnek a pokol tüzében.

Ennek a nőnek nem voltak szemei vagy szája, de még mindig látott és érzett; az összes fájdalom csak még erősebb volt. Egy üveg volt a kezében, tele savval, de azt hitte, hogy parfüm. De én láttam, hogy ez sav, és minden alkalommal, amikor befújta a testét, égette őt. Bárhogy is, mégis tovább használta ezt a savat az egész testén keresztül. Azt mondogatta, hogy drága parfüm. Azt is mondta, hogy gyönyörű nyakláncot visel, de én csak egy kúszó kígyót láttam a nyaka körül tekeregni. Azt hitte, hogy nagyon drága karkötőket visel, de láttam, hogy ezek valójában férgek voltak, körülbelül harminc centi hosszúak, és ádázul beleástak a csontjaiba. Azt mondta, az ékszerei mindene, amilye van, de én láttam, hogy ezek skorpiók és kukacok voltak az egész testét beborítva. Volt egy fémlemeze, ami mindenkinek volt a pokolban. Az volt olvasható rajta, hogy „**Lopás miatt vagyok itt.**”

Ez a nő nem bánta meg a bűnét. Az ÚR ezt kérdezte tőle: „**Magdaléna, miért vagy ezen a helyen?**” Így válaszolt: „*Nem zavart, ha loptam másoktól Az egyetlen dolog, amivel törődtem az ékszereim voltak, és az, hogy minél több drága parfümöm legyen. Nem foglalkoztam azzal, hogy kitől loptam, csak az számított, hogy jól nézzen ki.*”

Belekapaszkodtam Krisztus kezébe, amint megláttam, hogy a férgek az egész testében üregeket vájtak. Magdaléna megfordult, hogy valamit megtaláljon. Még egyszer megkérdeztem az Úrtól: „*Uram, tudott rólad ez az ember?*” És az ÚR így válaszolt: „**Igen, tudott rólam.**”

Magdaléna elkezdett körbenézni és így szólt: „*Uram, hol van az a nő, aki beszélt neked Rólad? Hol van ő? Én már 15 éve vagyok itt a pokolban.*” Minden ember emlékezik mindenre a pokolban. Magdaléna folyamatosan ezt kérdezgette: „*Hol van az a nő? Nem látom őt!*” Tudtam, hogy a teste nem fordulhat meg, mert ugyanabban a helyzetben maradt. Megpróbált megfordulni és belenézni a többi lángba, hogy megtalálja azt a nőt, aki beszélt neki Istenről Az ÚR így felelt: „**Nem! Nem, Magdaléna, ő nincsen itt. Az a nő, aki beszélt neked Rólam, Velem van a Mennyek Királyságában.**”

Ezt hallva, belesüllyedt a lángokba, amelyek még jobban kezdték égetni. A fémből készült lemeze tolvajnak mondta ki őt. Olvassuk el az Isten Igéjéből az [Ézsaiás 3:24](#)-et: „*Akkor a balzsamillat helyén bűz lesz, az öv helyén kötél, a fodorított haj helyén kopaszság, a díszköpeny helyén daróc, a szépség helyén szégyenbélyeg.*”

Ahogy továbbmentünk az ÚRral, egy nagyon nagy oszlopot láttam tele férgekkel. Körülötte volt egy csúszda, amely pirosuló-forró fémből készült. Ezen az oszlopon egy fényesen kivilágított felirat volt, amelyet mindenholnan lehetett látni. A Feliraton ez állt: „**Üdvözlünk minden hazugot és pletykást.**” A csúszda végén volt egy forrásban lévő lagúna. Égő kénkönek tűnt. Azután teljesen meztelen embereket láttam, akik lecsúsztak a csúszdán. Ahogy csúsztak, a bőrük leszakadt és hozzáragadt a csúszdához. Amikor beleestek az égő lagúnába, a nyelvük kitágult egészen addig, amíg fel nem robbant, és kukacok jelentek meg a nyelvük helyén. Ezzel folytatódtak kínjaik. Isten Igéje ezt írja a [Zsoltárok 73:18-19](#)-ben: „**Bizony sikamlós talajra állítottad, és pusztulásba döntöd őket! Hogy fognak elpusztulni egy pillanat alatt! Végük lesz, semmivé lesznek rémületükben.**”

Miután mindezeket láttuk, visszavitt minket az ÚR, kijutottunk a Pokolból. Én csak azt szeretném elmondani, hogy a Mennyország és a Pokol sokkal valóságosabbak, mint ez a fizikai világ, amit mi ismerünk. Itt döntheted el, hogy melyik irányba akarsz menni; hogy az örökkévalóságot Jézussal, vagy a lángoló pokolban akarod-e tölteni. Az ÚR folyamatosan mondta nekünk: „**Szentség nélkül senki sem láthat meg engem, szentség nélkül egyetlen ember sem láthat meg engem.**” ([Zsidókhöz írt levél 12:14](#)) Ezért én is ugyanezt mondom most nektek, hogy „**Szentség nélkül senki sem láthatja meg az Urat!**”

--- (Harmadik Bizonyág, Szandra) ---

Forduljunk Isten Igéjéhez, amit a [Máté 10:28](#)-ban találhatunk: „*Ne féljete azoktól, akik megölik a testet, de a lelket meg nem ölhetik. Inkább attól féljete, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.*”

Amint egy lélek megérkezik a pokolba, mindegyik személy felveszi a halál testét. Az ÚR Jézus megfogta a kezem, és elkezdünk lefelé ereszkedni egy nagyon mély és sötét alagútban, amely a Föld középpontjába vezetett. Megérkeztünk egy helyre, amelyről számos ajtó nyílt, és beléptünk az Úrral. El nem engedtem volna az ÚR kezét, mert ha ezt tettem volna, akkor örökre a pokolban maradtam volna.

Ahogy beléptünk azon az ajtón, egy hatalmas fal volt ott. Több ezer ember lógott ott kampókon a fejüknél fogva, és bilincsekkel, amelyek a kezeiket a falhoz kötötték. Ezen kívül több ezer embert láttunk mindenütt lángok közepén állni. Odamentünk a lángok közül az egyik elé, és az lassan lefelé ereszkedett. Hamarosan megláttam egy személyt belül, és amikor beszélt, akkor megtudtam, hogy egy férfi volt. A férfi papi ruhát viselt, ami teljesen koszos volt és foszlányokban lógott. Kukacok csúszkáltak ki-be, a férfi egész testén keresztül. A teste elszenesedettnek és megégettnek látszott a tűz miatt. A szeméinél már csak üregek voltak, a húsa olvadozott és cafatokban hullott a földre. De miután az összes hús leesett, újra visszánőtt, és az egész folyamat kezdődött elölről.

Amikor meglátta Jézust, ezt mondta: „*Uram, könyörülj rajtam, Könyörülj rajtam! Kérlek, hagyd, hogy kiszabadulhassak innen, csak egy percre! Csak egy percre!*” Ennek a férfinak a mellkasán volt egy medál, melyen ez állt: „**Lopás miatt vagyok itt.**”

Amikor Jézus közelebb ment, megkérdezte a férfit: „**Mi a neved?**” A férfi így válaszolt: „*Andrew, a nevem Andrew, Uram*”. Az ÚR megkérdezte tőle: „**Mióta vagy itt?**” Andrew ezt felelte: „*Már igen régóta vagyok itt.*” A férfi elkezdte elmondani a történetét. Elmondta, hogy az ő feladata volt begyűjteni a tizedet és megszervezni a pénz szétosztását a szegények között a katolikus templomban. Bárhogy is, ő inkább ellopta a pénzt. Az ÚR, szemében tele szájalommal, megkérdezte a férfit: „**Andrew, hallottad valaha az evangéliumot?**” Andrew így válaszolt: „*Igen, Uram, volt egy keresztény nő, aki járt a templomba, és ő beszélt nekem az evangéliumról egyszer, de nem akartam elfogadni. Nem akartam elhinni, de most már elhiszem! Most már elhiszem, hogy ez a valóság! Kérlek, Uram, vigyél el innen, legalább egyetlen percre!*”

Ahogy beszélt, férgek mászkáltak a szemüregén keresztül, izgatták a füleit, ahogy kimásztak, és újra bemásztak a testébe a száján keresztül. Megpróbálta a kezeivel leszedni őket magáról, de ez lehetetlen volt. Horrorisztikus volt, ahogy kiáltozott, és kegyelemért könyörgött az Úrhoz. Nem szűnt meg könyörögni Jézushoz, hogy szabadítsa ki őt arról a helyről. Még rosszabb volt az, hogy démonok is kínozták, folyamatosan szurkálták őt a lándzsáikkal. A démonok úgy néztek ki, mint a földi „**Jordanos**” nevű játékfigurák. Én láttam ezeket a babákat a pokolban, de többé nem babák voltak; nagyon is éltek és démonok voltak. Körülbelül 90 cm magasak voltak és éles foguk volt. Vér jött ki a szájukból, és a szemeik teljesen pirosak voltak.

Teljes erejükből döfködtek Andrew-t, és azokat, akik a pokolnak ezeken a részein vannak. Ahogy ezt néztem, megkérdeztem az ÚRtól, hogy hogyan lehetséges, hogy egy földi baba pontosan ugyanúgy néz ki, mint egy démon. Az ÚR elmondta, hogy ezek a szomorúság szellemei.

Ahogy továbbmentünk, rengeteg embert láttunk kínok között vergődni. Mindig, amikor egy lélek meglátta az Urat, megpróbálták elérni Őt a csontsovány kezeikkel. Felfigyeltem egy nőre, aki elkezdett kiáltozni, mikor meglátta Jézust. Így sikoltzott: „*Uram, kérlek, könyörülj rajtam! Vigyél el erről a helyről!*” Igen szenvedett, és kinyújtotta a kezeit az ÚR felé. Folyamatosan könyörgött Hozzá, hogy vegye ki őt arról a helyről legalább egy másodpercre. Teljesen meztelen volt és sár borította. A haja mindenütt mocskos volt, és férgek mászkáltak fel és le a testében. Megpróbált megszabadulni tőlük a kezeivel, de minden alkalommal, mikor sikerült leszednie néhányat, akkor utána még jobban megsokszorozódtak. A kukacok körülbelül 15-20 cm hosszúak voltak. Isten Igéje ezt mondja a [Márk 9:44](#)-ben: „*Ahol a férgek nem pusztul el, és a tűz sem alszik ki.*”

Ez annyira szörnyű volt látni ezt a nőt és hallani a sikítozását, ahogy a férgek falánkul ették a húsát. Volt egy fémmedál beágyazódva a mellkasába, amelyet nem pusztított el a tűz sem. Ezt olvashattuk rajta: „**Paráznaság miatt vagyok itt.**” A bűnével megegyező módon, ez a nő arra volt kényszeríve a pokolban, hogy paráználkodjon egy igen gusztustalan, kövér kígyóval. A kígyónak nagy tüskéi voltak végig az egész testén, amik mintegy 15-20 cm hosszúak voltak. A kígyó behatolt az intim területeken és felfelé mászott a testében egészen a torkáig. Amikor a kígyó bemászott a nő testébe, ő elkezdett sikoltozni.

Még intenzívebben könyörgött az Úrhoz, hogy vigye őt el erről a helyről: „*Uram, paráznaság bűne miatt vagyok itt már 7 éve, amióta AIDS-ben meghaltam. Hat szeretőm volt, és paráznaság miatt vagyok itt.*” A pokolban újra és újra meg kellett ismételnie a bűnét. Nincs megállás se éjjel, se nappal, mindig ugyanezen a módon kell szenvednie. Megpróbálta kinyújtani a kezeit az ÚR felé, de az ÚR csak ennyit mondott neki: „*Blanca, már túl késő számodra. Férges derékaljad és pondrók taktaród.*” ([Ézsaiás 14:11](#)) Amikor az ÚR ezeket mondta, a tűz pokrócként lepte el őt, és nem láttuk többé.

Továbbmentünk, és ezerszer ezer embert láttunk. Voltak ott fiatalok, felnőttek és idős emberek. Megérkeztünk egy olyan helyre, ami úgy nézett ki, mint egy nagy úszómedence tele tűzzel, s benne több ezer férfival és nővel. Mindegyikük mellkasán fémlemez volt, amin ez állt: „**Azért vagyok itt, mert nem adtam tizedet és felajánlást.**” Amikor ezt olvastam, megrökönyödtem: „Uram, hogy lehetséges ez, hogy ezek az emberek emiatt vannak itt?” Az ÚR így felelt: „**Igen, mert ezek az emberek azt gondolták, hogy a tized és a felajánlás nem fontos, miközben az Ige ezt parancsolatként mondja.**” A [Malakiás 3:8-9](#)-ben ez áll: „*Becsaphatja-e az ember az Istent? Ti mégis be akartok csapni engem! Ezt kérdezitek: Mivel akarunk becsapni? – A tizeddel és a felajánlásokkal! Átok sújt benneteket, az egész népet, mert be akartok csapni engem!*”

Az ÚR elmondta, hogy amikor az Ő fiai visszatartják a tizedet, akkor az korlátozza az Ő munkáját, és az evangéliumot nem hirdetik. Az emberek ezen a helyen ezerszer jobban szenvedtek, mint mások, mert ismerték az Isten Igéjét és engedetlenek voltak.

Tovább sétáltunk és az ÚR megmutatott nekem egy férfit. A derekától felfele láttam őt a fejéig, és közben láttam egy látomást róla, hogy milyen módon halt meg. Rogelióknak hívták. Az autójában ült, mikor valaki épp közel jutott ahhoz, hogy az evangéliumot elmondja neki, és adott neki egy Bibliát. De Rogelio nem foglalkozott ennek az embernek a figyelmeztetéseivel, továbbhaladt az útján, anélkül, hogy tudta volna, hogy az autója pár perccel később balesetet fog szenvedni. Beleesett egy szakadékba, és hamarosan meghalt.

Abban a pillanatban, ahogy az autója ütközött, a Bibliája a [Jelenések könyve 21:8](#)-nál nyílt ki: „*a gyáváknak és hitetleneknek, az utálatosoknak, gyilkosoknak és páráznáknak, a varázslóknak és bálványimádóknak, és minden hazugnak meglesz az osztályrésze a tűzzel és kénnel égő tóban. Ez a második halál.*” Amikor Rogelio elolvasta ezt az ígeverset, meghalt és megérkezett a pokolba.

Még csak egy hónapja volt ott, és még volt valamennyi hús az arcán. Bárhogy is, ugyanúgy szenvedett, mint mindenki más. Először nem tudta, hogy miért került a Pokolba. Azt gondolom, hogy amikor az a keresztény a kocsija közelébe került, ez volt az első és az utolsó esélye arra, hogy elfogadja az ÚR Jézust. Ugyanilyen módon sokaknak megvolt a lehetőségük arra, hogy elfogadják Őt. Ma, meghívlak arra, hogy nyisd meg a szívedet Jézus előtt; egyedül Ő az út, az igazság, az élet. ([János 14:6](#)) Csak Rajta keresztül menekülhetünk meg, és mehetünk a Mennyországba. ([Apostolok Cselekedetei 4:12](#)) Az ÚR azt is kéri tőlünk, hogy kövessük Őt szentségben és becsületességben. Isten áldjon meg!

--- (Negyedik Bizonyosság) ---

Isten áldjon meg benneteket testvéreim! Amikor az ÚR megfogta a kezem, láttam, hogy egy sziklán állok, és mögöttünk láttam egy angyalt. Elkezdtünk lefelé menni egy alagútban hihetetlen nagy sebességgel. Gyorsan megfordultam, és azt láttam, hogy az angyal eltűnt, és én annyira félttem. Megkérdeztem az ÚRtól: „Uram, hol van az angyal? Miért nincs már közöttünk?” Az ÚR így szólt: „**Ő nem mehet oda, ahová mi fogunk menni.**”

Továbbmentünk lefelé, és hirtelen megálltunk, mint ahogy egy lift megáll. Számos alagutat láttam; azután azon az alagúton mentünk keresztül, amelyről Szandra beszélt. Az alagútban az emberek a fejüknél fogva kampókon lógtak, a csuklóikon láncokkal. A fal, amelyen az emberek voltak, végtelen hosszúnak tűnt. Több millió ember lógott ott. Az egész testüket férgek borították. Előrenéztem, és láttam, hogy ott is volt egy pontosan ugyanolyan fal, mint a másik. Azt mondtam az Úrnak: „Uram! Annyira sok ember van ezen a helyen!” Rögtön egy igevers jutott eszembe; egy olyan, amit eddig nem vettem észre. Az ÚR kimondta: „... **telhetetlen a halál és az elmúlás helye.**” ([Példabeszédek 27:20](#))

Elmentünk onnan és hamarosan elértünk egy helyre, amelynek „**A Katlanok Völgye**” nevet adtuk. Ezek a katlanok tele voltak forrásban lévő sárral, és az egyik közelébe mentünk. Az első személy, akit láttam egy nő volt. A teste úszott és belesüllyedt a forró sárba, de amikor az ÚR ránézett, megállt a mozgásban, és derékmagasságban függött a sárban. Az ÚR megkérdezte: „**Asszony, mi a neved?**” Így felelt: „**Rubiellának hívnak**”.

A haját is forró sár borította, a húsa cafatokban lógott a csontjairól, és a tüztől már feketévé szenesedett el. Férgesek másztak be a szemüregéin keresztül, és a száján jöttek ki, majd újra bemásztak az orrlyukain, és a fülén jöttek ki. Ahol a férgek nem tudtak bejutni, egyszerűen lyukat rágtak a teste különböző részein, ami leírhatatlan fájdalmat okozott neki.

Így kiáltott: „Uram, kérlek! Vegyél ki erről a helyről! Nem bírom már így tovább! Allítsd meg ezt, Uram! Nem tudok többet elviselni! Nem bírom tovább! Kegyelmezz nekem!” Az ÚR megkérdezte, miért volt ott. Azt felelte, hogy hiúság miatt, s ugyanez a szó volt bevésve a fémlemezen, a mellkasán. A kezében egy rendes üvegcsét tartott, de számára ez egy nagyon drága parfümnek tűnt. Rubiellának fognia kellett ezt az üveget, ami tele volt savval, és az egész testét kellett ezzel permeteznie. Ettől az összes húsa, ahol befújta magát elolvadt, iszonyú fájdalmat okozva neki.

Ezt kiáltozta az Úrnak: „Uram, kérlek, könyörülj rajtam! Nem bírok itt lenni tovább! Csak egyetlen másodpercre, Uram!” Nem azt mondom, hogy bűn parfümöt használni, de az ÚR elmondta nekünk, hogy ennek a nőnek a parfüm olyan volt,

mint amit az Isten Igéje leír az [5Mózes 5:7](#)-ben, hogy „*Ne legyenek idegen isteneid előtted!*” Ez a nő azért volt ott, mert számára a szépsége, a hiúsága az első volt az életében. Bárhogy is, az ÚR Jézus a Királyok király és az uraknak Ura! Ő kell, hogy az életed első helyén legyen; ez a nő emiatt volt ott. Szomorúan az ÚR ránézett, és így szólt: „*Rubiella, már túl késő számodra, férgek lesznek derékaljad, és pondrók a takaród*”. Amikor az ÚR ezt mondta, a tűz takaróként teljesen beborította őt. Míg a testét a katlan tüze emésztette, rettenetes fájdalmat szenvedett.

Azután messze mentünk onnan, és megérkeztünk egy helyre, ahol óriási ajtók álltak. Ahogy megközelítettük őket, megnyíltak számunkra. A másik oldalon egy óriási üreget láttunk. Ahogy felnéztem, különböző színű fényeket láttam, melyek úgy mozogtak, mint egy füstfelhő. Hirtelen zeneszót hallottunk; salsa, ballenato, rock, és különféle népszerű zenét, amit az emberek a rádióban hallgatnak. Az ÚR tett egy mozdulatot a kezével, és milliószor milliányi embert láttunk, akik kezeiken láncokkal voltak kikötve. Vadul ugráltak a tűz felett.

Az ÚR ránk nézett és így szólt: „*Nézzétek, ez az osztályrésze a táncolóknak*”. Vadul kellett ugrálniuk fel és le a zene ritmusára. Ha salsát játszottak, arra a ritmusra kellett ugrálniuk, ha valami másfajta zenét játszottak, arra a ritmusra kellett ugrálniuk. Soha nem hagyhatják abba az ugrálást. De ami ennél is rosszabb, hogy a cipőik alján török voltak. Ahányszor ugrottak, átlukasztotta a lábaikat, és soha nem kaptak egy perc szünetet sem. Amikor valaki megpróbált megállni, rögtön ott teremtek démonok, és lándzsákkal szurkálták őt, átkozták őt mondván: „*Dicsérd őt! Ez a királyságod most, dicsérd a Sátánt! Dicsérd őt! Nem állhatsz le, dicsérd őt! Dicsérned kell őt! Ugrálnod kell! Táncolnod kell! Nem állhatsz le egyetlen percre sem!*”

Szörnyű, hogy az emberek közül sokan keresztények voltak, akik ismerték az Urat, de éjszakai mulatókban voltak, mikor meghaltak. Talán ezt kérdezed most magadban: „*Hol mondja azt a Biblia, hogy nem szabad táncolni?*” A Jakab 4:4-ben ezt mondja Isten Igéje: „*Parázna férfiak és asszonyok, hát nem tudjátok-e, hogy a világgal való barátság ellenségeskedés az Istennel? Ha tehát valaki a világgal barátságot köt, ellenségévé válik az Istennek?*” Ugyanígy az [1 János 2:15-17](#)-ben ezt olvassuk: „*Ne szeressétek a világot, se azt, ami a világban van. Ha valaki szereti a világot, abban nincs meg az Atya szeretete. Mert mindaz, ami a világban van, a test kívánsága, a szem kívánsága, és az élettől való kérkedés, nem az Atyától, hanem a világból van. A világ pedig elmúlik, és annak kívánsága is, de aki Isten akaratát cselekszi, megmarad örökre.*” Emlékezzél, hogy ez a világ el fog múlni, minden elvész, de az, aki Isten akaratában jár, az örökké meg fog állni.

Barátaim és testvéreim, amikor elhagytuk ezt a helyet, akkor olyasmit láttunk, mint a hidak, s ezek a poklot a gyötrelem különböző szekcióira osztották. Láttunk egy szellemet, amely egy híd felett sétált. Ez úgy nézett ki, mint egy baba, amit a Földön láttunk, ezeket Kincses Manónak hívjuk. Különböző színű hajuk van, öregember arcuk és gyermek testük, az intim testrészek nélkül. A szemeik tele vannak gonoszsággal. Az ÚR elmagyarázta, hogy ezek a veszteség szellemei. Ez a szellem egy

lándzsát tartott a kezeiben és olyan fellengzősen járkált azon a hídon, mint valami királyi sarj.

Ahogy sétált, lefelé szurkálta a lándzsáját az ott levő emberekbe. Átkozta őket mondván: *„Emlékeztek a napra, amikor Keresztény gyülekezeten kívül voltatok és nem akartatok bemenni? Emlékeztek arra a napra, amikor hirdették nektek az evangéliumot, de nem akartátok meghallgatni? Emlékeztek a napra, amikor adtak nektek egy örömhírről szóló traktátust, és eldobtátok?”* Az elveszett lelkek megpróbálták betakarni azt a részt, ahol egykor a fülük volt. Ezt válaszolták a démonnak: *„Fogd be a szád! Fogd be a szád! Ne mondj többet! Nem akarok többet tudni, fogd be a szád!”* Akárhogy is, a gonosz szellem élvezte mindazt a fájdalmat, amit ez okozott a lelkeknek.

Tovább sétáltunk az Úrral. Ahogy ránéztünk egy tömeg emberre, észrevettünk egy férfit, aki hangosabban kiáltott a többiekénél, akik ott égték. Ezt mondta: *„Atyám, Atyám, könyörülj rajtam!”* Az ÚR nem állt meg, hogy ránézzon erre az emberre, de amikor meghallotta a szavakat, hogy *„Atyám”*, megrázta a fejét. Jézus ránézett és ezt mondta neki: *„Atyám? Atyának hívsz? Nem, nem vagyok az Atyád és nem vagy a fiam sem. Ha az én fiam lennél, akkor most velem lennél a Mennyek Országában. Ti itt mind az atyátoknak, az ördögnek vagytok a fiai.”* Rögtön, a tűz felemelkedett és takaróként teljesen beborította a testét.

Az ÚR elmondta ennek a férfinak a történetét. A férfi azért hívta Atyának, mert ismerte Őt. Valaha gyülekezetbe járt és hallgatta Istent és az Ő Igéjét, és sok ígéretet kapott az ÚRtól. Így megkérdeztük: *„Mi történt, Urunk? Miért van itt akkor mégis?”* Az ÚR így felelt: *„Kettős életet élt; más életet élt otthon, és mást a gyülekezetben. Azt gondolta a szívében: 'Nos, senki sem él közel hozzám, sem a pásztor, sem egyetlen testvér sem, így azt csinálhatok, amit akarok'. De azt elfelejtette, hogy az ÚR szeme minden utunkat látja, és senki sem hazudhat vagy rejtőzhet el az ÚR elől.”*

Isten Igéje elmondja nekünk: *„Ne tévelyegjétek, az Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is.”* ([Galata levél 6:7](#)) Ez a férfi ezerszer jobban szenvedett, mint mások. Dupla kárhozattal fizet: egyet a bűneiért, és egyet azért, mert azt hitte, hogy be tudja csapni az URat.

Ma az emberek megpróbálják méricskélteni a bűnök súlyosságát; azt gondolják, hogy a homoszexuálisok, gyilkosok nagyobb bűnösök, mint a hazugok vagy a pletykások. De az ÚR szemeiben minden bűnnek ugyanaz a súlya, és ugyanaz a fizetsége. A Biblia elmondja nekünk: „*A bűn zsoldja a halál,*” „*amelyik lélek vétkezik, annak meg kell halnia.*” (Rómaiakhoz írt levél 6:23) (Ezékiel 18:20) Barátaim és testvéreim, hívlak benneteket, hogy fogadjátok el Jézus meghívását. Jézus a kegyelem kezét nyújtja nektek, ha megbánjátok a bűneiteket. Isten Igéje elmondja nekünk, hogy az, aki megbánja bűneit, és megváltozik, elhagyja őket, az kegyelmet kap. Sokkal jobb most hinni, mint várni, és durva módon megtudni az igazságot már túl későn. Isten áldjon meg.

--- (Ötödik Bizonyosság) ---

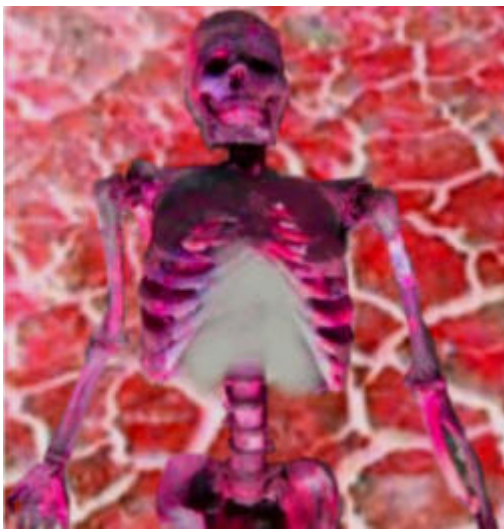
Isten Igéje elmondja nekünk a [Rómaiakhoz írt levél 6:23](#)-ban: „*A bűn zsoldja a halál, de Isten ajándéka az örök élet Krisztus Jézusban, a mi Urunkban.*”

Lementünk oda, és én fájdalmat éreztem és olyan volt, mintha meghaltam volna. Igen megrémültem attól, amit láttam. Rájöttem, hogy sok-sok ember volt ott; mind kiáltottak és sikítottak. Teljes sötétség volt, de az ÚR jelenléte miatt a sötétség eltűnt. Ezerszer ezernyi lelket láttunk, akik mind segítségért és kegyelemért kiáltottak. Kiáltottak az Úrhoz, hogy vigye ki őket erről a helyről. Nagy fájdalmat is éreztem, mert tudtuk, hogy az ÚR rettenetesen szenvedett mindig, amikor csak rájuk nézett.

Sokan kiáltottak az Úrhoz, hogy szabadítsa ki őket, csak egy percre, vagy csak egy másodpercre. Az ÚR megkérdezte tőlük: „*Miért akartok kijutni?*”, és ezt válaszolták: „*Mert meg akarok menekülni! Meg akarom bánni a bűneimet, és meg akarok térni!*” Akárhogy is, már túl késő volt számukra.

Kedves emberek, akik most hallgattok engem, most van az egyetlen lehetőség arra, hogy válasszatok, mi lesz az örökkévaló sorsotok. Választhatjátok az örök megváltás helyét is vagy az örök kárhozat helyét.

Tovább haladtunk lefelé. Láttam, hogy a talaj, amin sétáltunk már lepusztult volt a tüztől; sár és lángok lövelltek ki belőle. Rettenetes szag is volt mindenütt. Teljesen felfordult a gyomrunk és émelyegtünk a szagtól és az emberek sikítózásától.

Láttunk egy férfit messze, aki derékig volt az égő sárban. Mindig, amikor kiemelte a kezeit, húscsáfatok estek le a csontjáról a sárba. Szürke ködöt láttunk a csontvázon belül, így megkérdeztük az ÚRtól, hogy mi az. Ez a fajta köd volt minden emberben a pokolban. Az ÚR elmondta, hogy ez a lelkük, ami csapdába szorult a bűn-

testen belül; ahogy meg van írva a [Jelenések könyve 14:11](#): „*gyötrődésük füstje száll felfelé örökkön-örökké; és sem éjjel, sem nappal nincs nyugalomuk azoknak, akik imádják a fenevadat és az ő képését, és akik magukra veszik az ő nevének bélyegét.*”

Elkezdünk megérteni olyan dolgokat, amelyek fölött a Földön elsiklottunk; a legvilágosabb üzenet az volt számunkra, hogy a Földön leélt életünk határozza meg azt, hogy hol töltjük majd az örökkévalóságot.

Ahogy az Úrral kézen fogva sétáltunk, láttuk, hogy a pokolban sok különböző hely van sokféle szintű gyötrelemmel. Elérkeztünk egy olyan helyre, ahol sok cella volt, amelyben lelkek gyötrődtek. A lelkeket sokfajta démon kínozza. A démonok átkozták a lelkeket ilyeneket mondva, hogy: „*Átkozott nyomorultak! Dicsérjétek a Sátánt! Szolgáljátok őt, mint ahogy a Földön szolgáltátok!*” A lelkek iszonyúan szenvedtek a férgektől; és a tűz olyan volt számukra, mintha sav marta volna az egész testüket.

Láttunk két férfit, akik egy közös börtöncellában voltak, mindegyikük kezében tör volt és ezzel döfködték egymást. Ezt mondták egymásnak: „*Te átkozott nyomorult! Miattad vagyok most itt! A te hibád, hogy ide kerültem, mert megvakítottál az igazsággal szemben, és nem hagytad, hogy megismerjem az Urat! Nem hagytad, hogy elfogadjam Őt! Sokszor volt lehetőségem rá, de te nem hagytad, hogy elfogadjam Őt! És ezért vagyok most itt, ahol éjjel és nappal gyötrődöm!*”

Egy látomáson keresztül az ÚR megmutatta nekünk az életüket a Földön. Láttuk őket egy bárban együtt. Egy vita kezdődött közöttük, ami veszekedésbe fulladt. Már részegek voltak. Egyikük felvett egy törött üveget és a másik előrántott egy kést. Addig hadakoztak, amíg mindegyikük halálosan megsebesült és meghalt. A két férfi elkárhozott, és a pokolban örökre lejátsszák ezt a forгатókönyvet. Az az emlék is kínozza őket, hogy a Földön a legjobb barátok voltak, és úgy szerették egymást, mint testvérek.

Szeretném elmondani neked ma, hogy csak egy igazi barát van, és az Ő neve Názáreti Jézus. Ő igazi barát. Ő hűséges barát, aki veled van minden percben.

Ahogy továbbsétáltunk, láttunk egy nőt egy másik cellában, éppen sárban hempergett. A haja már teljesen összegabalyodott. Ugyanebben a cellában egy nagy kövér kígyó is volt. A nő közelébe ment, körültekeredett a teste körül, és behatolt a nő testébe kezdve az alsóbb részeknél. A nő arra volt kényszerítve, hogy szexuális kapcsolatot folytasson a kígyóval. Ezen a helyen minden férfi és nő, akik paráznaságban éltek, arra voltak kényszerítve, hogy újra és újra elkövessék ugyanezt a bűnt. Bárhogy is, ezt egy olyan kígyóval kellett megtenniük, amin 15 centis tüskék voltak. A kígyó szétroncsolta őt minden alkalommal, amikor bemászott a testébe. Felkiáltott az Úrhoz és kérte Őt, hogy állítsa le a kígyót. Nem akart tovább

szenvedni. „*Állítsd meg! Nem akarom még egyszer! Kérlek! Állítsd meg!*” – így könyörgött az ÚRhoz, és a kígyó behatolt a testébe, szétroncsolva azt, újra és újra.

Megpróbáltuk befogni a füleinket, hogy ne halljuk a sikítását, de még így is hallottuk őt. Még jobban próbáltuk befedni a füleinket, de nem segített. Ezt mondtuk az Úrnak: „*Kérlek, Urunk, nem akarjuk ezt tovább látni és hallani! Kérünk!*” Az ÚR így szólt: „***Szükséges, hogy lássátok ezt, hogy elmondhassátok a többieknek, mert az enyéim a pusztulásba rohannak, az enyéim nem veszik tudomásul az igazságot, az igaz utat, megváltást.***”

Továbbmentünk, és láttunk egy hatalmas tavat ezerszer ezernyi emberrel a lángok között. A kezeiket lóbálták segítséget kérve, de nagyon sok démon repült ott felettük ezen a helyen. Ezeknél a démonoknál S alakú lándzsák voltak, hogy ezekkel szurkálják azokat az embereket, akik a tóban égtek. A démonok kigúnyolták és átkozták őket mondván: „*Átkozott nyomorultak! Imádnokot kell a Sátánt! Dicsérjétek őt, dicsérjétek őt, ahogy ezt tettétek, amíg még a Földön voltatok!*” Ezerszer ezernyi ember volt ott. Annyira megrémültünk, azt éreztük, hogy ha nem fogtuk volna az Úr kezét, akkor itt maradtunk volna ezen a horrorisztikus helyen. Megrémültünk azoktól a dolgoktól, amit éreztünk.

A távolban láttunk egy férfit felállni, aki nagy fájdalmak közt volt és agonizált. Két démon repült felette, kínozva őt. Beleszúrták a lándzsáikat a testébe és kiszabták a bordáit. Folyamatosan gúnyt is űztek belőle. Sőt, az ÚR megmutatta, hogy attól is gyötrődött, hogy folyamatosan aggódott a családjáért, akiket a Földön hagyott. A férfi nem akarta, hogy a családja is ugyanezen a helyen, a gyötrelem helyén érkezen meg. Aggódott miattuk, mert soha nem adta át nekik a megváltás üzenetét. Gyötrődött, mert emlékezett arra, hogy egyszer volt lehetőségük arra, hogy befogadják az üzenetet. Nagyon fontos szerepe volt abban neki, hogy átadja ezt az üzenetet a családjának, de inkább úgy döntött, hogy nem foglalkozik vele, és most aggódott a fiaiért és a feleségéért.

A kínzás tovább folytatódott, ahogy a démonok levágták a kezeit, és a férfi beleesett az izzó sárba. A fájdalom miatt, amit az égő sár okozott, úgy tekergőzött, mint egy kígyó, egyik helyről a másikra. A húsa leesett a csontjairól a hőség miatt. Úgy csúszkált, mint egy kígyó, megpróbálva kikecmeregni onnan. De minden alkalommal, amikor megpróbált kijutni, a démonok visszalökték és még mélyebbre süllyedt a sárban.

Azután sok démont láttunk azon a helyen. Valami megragadta a figyelmemet, észrevettem, hogy az egyik démonnak hiányzik az egyik szárnya. Megkérdeztem az ÚRtól, hogy: „*Uram, miért hiányzik ennek a démonnak az egyik szárnya?*” Az ÚR így felelt: „***Ezt a démont felküldték a Földre egy céllal, de nem sikerült elvégeznie a feladatát, és visszaűzte a Pokolba Isten egyik szolgája. Jött a Sátán és megbüntette őt, és levágta az egyik szárnyát.***” Azután megértettük, hogy nekünk kereszt-

tényeknek hatalmunk van arra, hogy Jézus nevében kiűzzük a démonokat és fejedelemségeket.

Kedves barátom, aki ezeket a szavakat olvasod most, ez a bizonyosság nem kárhozatra, hanem üdvösségre van; hogy megvizsgálhasd magad és megláthasd a szíved állapotát az Isten előtt. Ez azért van, hogy megváltoztathasd az életedet, hogy üdvözülhessél, és ne juss kárhozatra. Nyisd a szívedet az ÚR előtt és valld meg a bűneidet, így ha az ÚR eljön ebben a percben, akkor Vele mehetsz ahelyett, hogy a kínzás helyére kerülnél, ahol sírás és fogcsikorgatás van. Ezen a helyen valóban megérti az ember, hogy Jézusnak miért kellett olyan magas árat fizetnie a kereszten.

Láttunk sok embert a Pokolban, akiknek fogalmuk sem volt, hogy miért vannak ott. Az életük tele volt olyan cselekedetekkel, amit nem gondoltak volna bűnnek. Kedves barátom, vizsgáld meg magad! Ne gondold, hogy a hazugság, lopás, hiúság rendben vannak! Ezek bűnök az ÚR előtt! Kedves testvéreim, fordulj el a bűneid-től, és ne tedd tovább ezeket a dolgokat! Ezt az üzenetet azért adom át nektek, hogy elhatározhassátok, hogy abbahagyjátok a bűnök elkövetését és felnézhesetek még jobban Isten arcára.

--- (Hatodik Bizonyosság) ---

[Zsoltárok 62:13](#): „*Nálad van, Uram, a szeretet. Te megfizetsz mindenkinek tettei szerint.*”

Egy reggelen az ÚR meglátogatott bennünket abban a szobában. Megfogta a kezeinket, és elkezdünk lefelé ereszkedni. A szívem teljesen megtelt félelemmel, le sem tudom írni. Egyszerűen tudtam, hogy nem szabad elengednem a Megváltóm kezét. Éreztem, hogy Jézus az Életem, a Világosságom; és minden reményemet belé vettem, másképpen ottmaradtam volna azon a helyen. Soha nem gondoltam volna, hogy valaha is elmegyek arra a helyre. Nem is hittem el, hogy ez a hely létezik. Még keresztényként is azt hittem, hogy a purgatórium a pokol, de Isten megmutatta nekem a Pokol valóságát.

Amikor megérkeztünk a Pokolban, éreztem, ahogy a hely megrázkódik. Azután az összes démon futott, hogy elmeneküljön, mert egyikük sem bírta elviselni az ÚR jelenlétét. Hallottuk, ahogy a fogságban levő lelkek még hangosabban kiáltoztak, mert tudták, hogy a Názáreti Jézus ott volt. Mindannyian tudták, hogy csak egyetlen személynek lehetséges az, hogy kiszabadítsa őket. Ezt remélték, bár ez egy hamis reménység volt.

Kéz a kézben sétáltunk Jézussal, és elérkeztünk egy helyre, amely a paráznság szekciója volt. Jézus odafordult egy nőhöz, akit teljesen betemetett a tűz. Amikor Jézus meglátta őt, a tűz elkezdett visszahúzódni, bár a nő szenvedései nem maradtak abba egy pillanatra sem. Láttuk, hogy teljesen meztelen volt, és láttuk a testi

felépítését. A testét teljesen elborította a mocsok, és bűzlött. A haja össze volt borzolódva, és sárgászöld sár borította a testét. Nem voltak szemei, és a szája már elkezdett darabokra esni. Nem voltak fülei, csak lyukak voltak a fülének helyén. Kezeivel, melyek elszenesedett, fekete csontok voltak, felvette a húsdarabokat, amelyek leestek az arcáról, és megpróbálta visszarakni őket. De ez még nagyobb fájdalmat okozott neki.

Azután megrázkódott, és még jobban kiáltozott; a sikítozása soha nem ért véget. Tele volt férgekkel, és volt ott egy kígyó, amely a kezei köré csavarodott. Nagyon vastag volt és tele volt tüskékkel. A nő testébe be volt vésve a 666-os szám; [a Fenevad száma](#), amit a Jelenések könyve említ. ([Jel 13:16-18](#)) Volt egy fémlemez is, ami a mellkasába ágyazódott, amely olyan ismeretlen fémből készült, amit a tűz nem tud megemészteni. A lemezen furcsa írással volt valami bevésve, de mi megértettük, hogy mi volt ráírva. „**Paráznaság miatt vagyok itt.**”

Akkor Jézus megkérdezte tőle: „**Elena, miért vagy ezen a helyen?**” Amíg Elena válaszolt az Úrnak, a teste rángatózott a gyötrődés fájdalmától. Elmondta, hogy paráznaság miatt van itt. Újra és újra kérte az ÚRtól, hogy bocsásson meg neki.

Azután megmutatta nekünk az ÚR, hogy hogyan halt meg. Mielőtt meghalt, éppen egyik szeretőjével paráználkodott, mert azt gondolta, hogy az, akivel együtt élt elutazott. Bárhogy is, a férfi visszajött a munkájából és ágyban találta őt valaki mással. Azután a férfi a konyhába ment, fogott egy nagy kést, és Elena hátába szúrta. A nő meghalt, és a Pokolba került, pontosan úgy, ahogy meghalt; teljesen pucéran. A Pokolban minden megjelenik, a nőnek még most is ott volt a nagy kés a hátában, nagy fájdalmat okozva neki. Ekkorra már 7 éve volt a Pokolban, és az életének minden percére és a halálára is emlékezett. Arra is emlékezett, amikor valaki megpróbálta az örömhírt hirdetni neki Jézusról; azt hogy Ő az egyetlen, aki meg tudja menteni. De már túl késő volt számára s mindenki másnak is a Pokolban.

Isten Igéje világosan beszél a paráznaságról. Paráznaságnak számít minden szexuális tevékenység házasságon kívül. Az [1Korintus 6:13](#) ezt mondja: „*Az eledel a gyomorért van, a gyomor meg az eledelért, de Isten ezt is, amazt is meg fogja semmisíteni. A test azonban nem a paráznaságért van, hanem az Úrért, az ÚR pedig a testért.*” Az [1Korintus 6:18](#) ezt írja: „*Kerüljétek a paráznaságot! Minden más bűn, amit elkövet az ember, kívül van a testen, de aki paráználkodik, a saját teste ellen vétkezik.*”

Amikor Jézus befejezte vele a beszélgetést, nagy tűztakaró borította be, és nem látuk őt többé. De hallottuk az égő húsának hangját és a horrorisztikus sikítozását. Szavakkal le sem tudom írni.

Ahogy továbbsétáltunk az ÚRral, megmutatta nekünk az ott levő embereket: bálványimádókat, azokat, akik varázslást űztek, erkölcsteleneket, házasságtörőket, hazugokat, és homoszexuálisokat. Nagyon megrémültünk. Arra vágytunk csak,

hogymehessünk onnan. Jézus mindig azt mondta nekünk, hogy szükséges, hogy mindezt lássuk, hogy elmondhassuk másoknak, hogy hátha hitre jutnak majd.

Továbbmentünk Jézussal és még szorosabban fogtuk a kezét. Egy olyan részhez értünk, ami nagy hatással volt rám. Egy 23 év körüli fiatal férfit láttunk, aki derékmagasságban lógott a tűzben. Nem láttuk, hogy pontosan mi gyötörte őt, de a 666-os szám a testébe volt vésve. Neki is volt egy fémlemez a mellkasán, amin az volt olvasható, hogy „**Azért vagyok itt, mert normális vagyok.**” Amikor meglátta Jézust, kinyújtotta kezeit felé irgalomért könyörögve. Isten Igéje ezt írja a [Példabeszédek 14:12](#)-ben: „*Van út, amely egyenesnek látszik az ember előtt, de a halálba vezet.*”

Amikor elolvastuk a feliratot, „**Azért vagyok itt, mert normális vagyok.**”, megkérdeztük az Úrtól: „*Urunk, hogy lehet ez!? Lehetséges, hogy valaki emiatt kerüljön ide?*” Jézus ekkor megkérdezte őt: „**Andrew, miért vagy ezen a helyen?**” Így felelt: „*Jézus, amikor a Földön voltam, azt hittem, hogy csak a gyilkosság, lopás bűnök, s emiatt soha nem próbáltam közeledni hozzád.*” [Zsolt 9:18](#): „*A holtak házába kerülnek a bűnösök, minden olyan nép, amely elfelejti az Istent.*”

Andrew nagy hibát követett el azzal, hogy a bűnöket rangsorolta, ahogy sokan teszik manapság. A Biblia nagyon világos, mikor azt mondja, hogy a bűn zsoldja a halál, de az Isten ajándéka az örök élet. ([Rómaiakhoz írt levél 6:23](#)) Továbbá, amikor a Biblia bűnről beszél, soha sem osztályozza őket, mivel mindegyik egyszerűen bűn. Andrewnak volt esélye arra, hogy halljon Jézusról és elfogadja Őt, de ő elszalasztotta az Istentől kapott lehetőséget. Ezernyi lehetősége volt, hogy megismerje az Urat, de nem akart tudni róla, és emiatt nem volt ott. Ezután egy nagy tüztakaró borította be, és soha nem láttuk többé.

Továbbmentünk Jézussal. A távolban láttunk valamit leesni, mint valami anyag darabjait. Amikor közelebb értünk láttuk, hogy ezek emberek voltak, akik épp abban a percben estek a Pokolba. Emberek, akik éppen meghaltak a Földön anélkül, hogy befogadták volna Jézus Krisztust a szívükbe, a Pokolba érkeztek meg.

Láttunk egy fiatal férfit, sok démon szaladt felé, és tépték a testét. A teste rögtön elkezdett megtelni férgekkel. Ezt kiáltozta: „*Ne! Mi ez? Megállj! Nem akarok ezen a helyen lenni! Álljatok le! Ez biztosan csak egy rossz álmom! Vigyetek ki engem erről a helyről!*” Még azt sem tudta, hogy halott, és hogy úgy halt meg, hogy Jézus nem volt a szívében. A démonok gúnyt űztek belőle, folyamatosan gyötörték a testét. A 666-os szám megjelent a homlokán, és egy fémlemez a mellkasán. Bár nem tudtuk

az okát annak, hogy miért került a Pokolba, azt biztosan tudtuk, hogy soha többé nem szabadulhat ki onnan.

Az ÚR elmondta nekünk, hogy ezeknek az embereknek a gyötrődése az Ítélet napja után csak még rosszabb lesz. Ha már most ilyen borzalmas és horrorisztikus módon szenvednek, nem tudom elképzelni, hogy fognak szenvedni az Ítélet napja után.

Nem láttunk egyetlen gyermeket sem ott. Viszont láttunk ezerszer ezer fiatalt; férfiakat és nőket és mindenféle nemzetiségű embert. Mindazonáltal a pokolban nincsen többé nemzetiség vagy társadalmi szint, mindenkire gyötrelem és büntetés vár. Egy dolog volt, amit mindenki akart, egy esély, hogy kijuthassanak, legalább egy másodpercre. Ugyancsak vágytak egy csepp vízre, hogy a nyelvüket felfrissítsék, mint ahogy a gazdag ember történetében olvashatjuk a Bibliában. ([Lukács 16:19](#)) De ez nem volt lehetséges többé, ők már választottak, hogy hol akarják tölteni az örökkévalóságot. Úgy döntöttek, hogy Isten nélkül töltik el. Isten senkit sem küld a Pokolba, mindenki aszerint érkezik meg oda, amit saját maga cselekedett. A [Galata levél 6:7](#)-ben ezt olvashatjuk: *„Ne tévelyegjetelek, az Istent nem lehet megcsúfolni. Hiszen amit vet az ember, azt fogja aratni is.”*

Ma megvan a nagy lehetőséged arra, hogy eldöntsd az örökkévaló sorsodat. Jézus még most is elérhető, és a Biblia azt mondja, hogy amíg élünk, addig még van reményünk. Ma még élsz, ne szalaszd el a lehetőséget, ez lehet az utolsó!

Isten áldjon meg!